

Slags despotiske Fremgangsmaader havde endnu aldrig givet noget Styre virkelig Styrke, tværtimod var de som oftest Tegn paa Usikkerhed og Svaghed. *Samlingsregeringen* betød ikke en Samling af Kræfterne i Folket, men kun Anerkendelse af en Slags Borgfred mellem nogle politiske Klassepartier, der alle var opstaaet som Udtryk for helt modstræbende Interesser. Intet af disse Partier havde fornægtet deres Grundsyn og taget Afstand fra deres hidtil udfoldede politiske Bestræbelser. En foregaaende Taler havde paastaaet, at Regeringens Magt i Befolkningen voksede fra Dag til Dag, og at dens Modstanderes Antal blev mindre og mindre. Fra nationalsocialistisk Side havde man den modsatte Opfattelse, og man vilde hilse med den allerstørste Glæde, om det ved et *Valg* blev konstateret, hvem der havde Ret. — Som Regeringen havde været ganske uvirksom over for de indenlandske Problemer, havde den ogsaa været det i *vor Stilling over for andre Lande*. Europa vilde i Fremtiden opstaa som et samlet erhvervsøkonomisk Storrøm, hvor hvert Folk vilde faa sin Plads, som det kunde udnytte i fuldkommen fri og uafhængig national Selvhævdelse. Det sejrende Tyskland vilde stille Europa nye Erhvervssynspunkter og en paa disse fuldt gennemprøvet Erhvervsophugning til Raadighed, hvilket vilde betyde sikrede Markeder, retfærdige Priser, et stabilt Pengevæsen, Sikkerhed mod økonomiske Kriser og en Om sætning, der ikke hemmedes eller forstyrredes af noget kapitalistisk Overherredømme. Hvorledes var saa Regeringens Stilling til dette Europa, som i Dag ikke var et Fremtidsbillede, men som allerede var i Færd med at opstaa? Selv om den maaske rent udvortes var korrekt, saa var Regeringen dog Skyld i, at vort Land i Virkeligheden stod i dette Genrejsningsarbejde som et Slags politisk Museum med tilhørende Panoptikon, hvor de stivnede Figurer bevægede sig mekanisk i sublim Ophøjethed, men uden nogen som helst Forbindelse med det virkelige Liv. Fra nationalsocialistisk Side kunde man derfor ikke se med Tillid til den nuværende Regering; den burde gaa.

Svend E. Johansen (D. F.) mente heller ikke, at Samlingsregeringen havde stigende Tilslutning. Det var hans Opfattelse, at det danske Folk netop nu stod rodløst og raadløst, fordi det havde en instinktiv Fornemmelse af, at de gamle politiske og økonomiske Former var forbi, fordi de var udlavede, hvorimod noget nyt ikke samtidig havde udkrystalliseret sig. Det danske Folk var splittet op, ikke saa meget efter indrepolitiske Linier som efter *udenrigspolitiske*. Det, der optog Sindene, var: Hvem vinder Krigen? Bliver det Tyskland eller England? Herom gik Diskussionen Mand og